

Ik heb kennis genomen van beleidsbrief d.d. 31 januari jl. en de daaruit voortvloeiende wetteksten.

Ik ben van de vorige eeuw en heb dus ook de invoering van WSNS mee mogen maken. Plm. begin jaren 90 is aan dit traject begonnen.

Mijn ervaring hierbij is, dat het een lange tijd duurt voordat wijzigingen in onderwijssystemen duurzaam en dus “geborgd” zijn ingevoerd.

Binnen samenwerkingsverbanden WSNS is de zorgbreedte zo “dun” als de zwakste ketenpartner.

Ik zie nu hoe de minister dit traject aan wil pakken. Daarbij besteedt ze naar mijn mening onvoldoende aandacht aan de conclusies van de Commissie Dijsselbloem.

De analyse is – ook door de Tweede Kamer uitgesproken - er wordt teveel geëtiketteerd en te weinig daadwerkelijk ondersteuning gegeven. Ik denk dat de vraag ook terecht is: wat doen wij met z'n allen van alle gelden die aan zorg worden besteed.

Echter de wijze en de toon waarop de discussie nu wordt gevoerd doet onvoldoende recht aan hetgeen wel goed gaat, aan de inspanning van al die mannen en vrouwen voor en in de klas die – naar vermogen alle dagen – hun stinkende best doen om die zorg die ze willen bieden bij de leerlingen terecht te laten komen.

De Commissie Lambregts heeft meerdere malen duidelijk gemaakt dat er weinig duidelijk wordt over hetgeen nu van en met de beschikbare middelen gebeurt.

Daarnaast is de analyse dat er nogal wat papierwerk met het hele circus is gemoeid.

Papierwerk betekent in het algemeen dat er veel vergaderd wordt.

Het personeel heeft herhaaldelijk aangegeven dat ze behoefte hebben aan scholing en ondersteuning.

Ook hiervan is bekend dat dergelijke scholing kwalitatief hoogwaardig moet worden aangeboden en daarnaast duurzaam van aard moet zijn. Een cursusdagje hier en een workshopje daar zullen niet de verwachte kwaliteitsimpuls opleveren.

Hierboven sprak ik over vele vergaderingen. Vergaderingen kosten tijd, dus geld.

Geld dat nu onttrokken wordt aan het primaire proces. Echter de minister kiest ervoor om de samenwerkingsverbanden opnieuw in te gaan delen op basis van postcode / gemeentegrenzen.

Dit gaat over de denominatieve grenzen heen en doet geen recht aan de opgebouwde contacten in het werkveld. In mijn geval gaat ons samenwerkingsverband zelfs over provinciegrenzen heen. Ik vraag me af of dat landelijk gezien nu vaker voorkomt en hoe dat er bij de te vormen samenwerkingsverbanden uit zal gaan zien.

Dat gaat dus veel bestuurlijk gedoe geven, waardoor de managers en bestuurders in mindere mate toe zullen komen aan het daadwerkelijk leiding geven aan het “zorgbeleid.”

Die samenwerkingsverbanden zullen opgetuigd worden met allerlei taken en verantwoordelijkheden. Dit zal ertoe leiden dat er op het vlak van de zorg een “nieuwe bestuurslaag” zal ontstaan, die tot veel bestuurlijke drukte zal gaan leiden, waarbij (mede)zeggenschap ver te zoeken zal zijn.

Gezien de wijzigingen in bekostigingssystematiek zal er een enorm potentieel aan expertise “buiten de poort” gezet worden. Het zou de minister sieren, als ze in het invoeringstraject meer aandacht besteedde aan de overgang naar de nieuwe situatie, waarbij de AB'ers in kunnen groeien in de nieuwe verbanden.

Het is mij te gemakkelijk om te melden: dan gaan ze toch een werkloosheidsuitkering aanvragen. Ik neem aan dat die rekening net zo snel op de stoep van het ministerie wordt gedeponneerd.

Dan zou het basis- en speciaal basisonderwijs “buiten”schot blijven. Men schijnt op het ministerie nog niet ontdekt te hebben, dat er in het (speciaal) basisonderwijs nu al sprake is van inzet van personeel op zorggelden (LGF en/of WSNS). Ik kan mij niet aan de indruk onttrekken dat schoolbesturen nu al aan het nadenken zijn over de dienstverbanden van de betreffende personeelsleden. Het is nl. nog niet duidelijk of de financiering voor deze personeelsleden 1 op 1 beschikbaar zal zijn op 1 augustus 2012

Dan: de zeggenschap van ouders en de zorgplicht van de school / schoolbesturen. Het zou mij niet verbazen indien scholen zouden gaan overwegen om leerlingen niet direct in te schrijven, maar eerst een “observatieperiode” in te lassen. Op deze wijze wordt tijd gevonden om tot de conclusie te komen of leerlingen wel binnen de school passen. Blijkt dat niet het geval, dan kan ik me voorstellen dat het aantal thuiszitters op termijn wel eens hoger zou kunnen worden.

Ik wens u veel succes bij de invoering van dit traject. Documenteer het echter wel goed, aangezien het mij niet zou verbazen indien de invoering een dramatische exercitie zal gaan worden, waarvoor t.z.t. verantwoording moet worden afgelegd bij een onderzoekscommissie van de Tweede Kamer.

A.L. Hazen,
Groepsleerkacht sbo de Vonder – Slagharen.